

tolden, vilde jeg ikke have anset det for saa skæbnesvangert, for den vilde han simpelt hen ikke kunne have gennemført; men en Importregulering — for den har det ærede Medlem Hr. Rode og det Parti, han staar som Ordfører for, en gammel Kærlighed, og her kunde maaske Faren have været større. Men jeg glædede mig altsaa over, at den højtærede Statsminister afsvor saavel Krisetold som Importregulering. Kun forstaar jeg saa ikke rigtigt, hvad alle de behjertede Ord skulde til, som er faldet i Fredericia og andre Steder om skimlede Teorier, man skulde sætte til Side, og den højtærede Socialministers Ord om, at man skulde have Opdragelsestold à la Liszt o. s. v., o. s. v. Det ærede Medlem Hr. Kragh, min ærede Meningsfælle, spurgte Ministeriet, om der var noget i Vejen med Couragen — det var nu i en noget anden Sammenhæng —, og fik af den højtærede Statsminister det Svar, som sømmer sig en kraftig Statsmand: Nej, Couragen er der ingenting i Vejen med. Men i den Courage, som afløkkede de højtærede Ministre disse Udtalelser om Krykker under Industriens Arme, om at bryde med skimlede Teorier og om Opdragelsestold o. s. v., synes der mig at være gaaet en lille Læk, og det kan jeg kun glæde mig over.

Saa er der blevet talt om Kamptold, og det er særlig det ærede Medlem Hr. Drachmann, som jo ikke alene i Vinter, men ustandselig har beklaget sig over, at vi savnede Midler til at træde i virkelig effektiv Forhandling med andre Lande om nye Handelstraktater, vi savnede en Dobbelttarif — og det maa jeg antage er Meningen med det ærede Medlems Udtalelser —, en himmelhøj Tarif, som altsaa skulde være den, der blev de Stater til Del, som ikke indgaar Handelstraktater med os, og en Traktattarif, en lavere Tarif. Jeg skal ikke drøfte dette System nærmere med det ærede Medlem, jeg har gjort det saa mange Gange her i dette høje Ting, at jeg skal skaane det høje Ting derfor i denne Aften-tid. Men eet maa det ærede Medlem dog vistnok indrømme mig, og det er det, som Jens Baggesen sagde om de forskellige Efterligninger af de gamle Kæmpeviser, der fremkom i den romantiske Tid, nemlig dette: Det er godt, naar det er gjort, men det la'r sig ikke gøre. Næsten det samme kan man sige om Kamptolden. Jeg er alt-

saa en Modstander af disse Dobbelttariffer, men jeg nægter ikke, at det naturligvis kan være en Indsats i en Forhandling om Handelstraktater, naar man har en saadan Dobbelttarif. „Det er godt, naar det er gjort, men det la'r sig ikke gøre“. Hvis det ærede Medlem vil forsøge at indlede en Forhandling med Tyskland om gunstigere handelstraktatmæssige Vilkaar for Danmark og „for tilfældet“ indsætte en Række Kamptoldsatser, vil selv det ærede Medlem indrømme mig, at dette vilde føre til lige det modsatte Resultat af det tilsigtede og stille os i en ganske umulig Forhandlingsstilling overfor Tyskland. Det har man, saa vidt mig bekendt, heller aldrig gjort andre Steder. Naar man staar overfor en Traktatforhandling, holder man sig til det, man har, og saa er det, man har at byde, ikke Forhøjelser, men Nedsættelser. Det stemmer ogsaa særdeles godt med hele den handelspolitiske Linie, som vi kender her i Danmark. Vi har jo ikke saa mange Handelstraktater i Danmark, der er baseret paa andet end Mestbegunstigelsesprincippet — det, man kalder for Specifiktraktater, Tariftraktater har vi jo meget faa af, men vi har jo dog i hvert Fald een, og det var den, det Estrupske Ministerium sluttede i Begyndelsen af 80erne med Spanien, og den blev naturligvis ført efter samme Linie, som saadant noget altid maa føres efter: de Toldsatser, man har, forhandler man paa, enten forhandler man om at binde dem, de saakaldte Bindinger, idet man forpligter sig til i en vis Aarrække ikke at forhøje de vedkommende Toldsatser, eller ogsaa tilbyder man som Gængæld for en handelspolitisk Gevinst, som man skal have fra det andet Land, at nedsætte bestaaende Toldsatser. Saaledes bar da ogsaa det Estrupske Ministerium sig ad i Begyndelsen af 80erne. Det var rigtignok et meget beskedent Spørgsmaal — det maa jeg indrømme —, det drejede sig kun om Korkpropper, hvilket imidlertid var en temmelig betydningsfuld Artikel for Spanien, men det var det samme Princip den Gang, som da vi i 1907 under Ministeriet J. C. Christensen med Vilhelm Lassen som Finansminister forhandlede med Tyskland om en Toldtraktat. Vi følte os mindre betryggede ved det traktatmæssige Forhold, vi havde til Tyskland, som jo var baseret paa en Traktat med Preussen, og som